

201387 - Оё он фазилате, ки бар асоси он падару модари ҳофизи Қуръон бо тоҷи каромат сарфароз мегарданд, ба падаркалони ӯ низ тааллуқ дорад?

савол

Оё ҳофизи Қуръон ҳамроҳ бо падару модараш падаркалону модаркалони худро низ бо тоҷ сарфароз мегардонад?

Ҷавоби муфассал

Аҳмад (ҳадиси рақами 15645, нашри "Ар-Рисола") ва Абудовуд (рақами 1241) — ва ин лафз аз онӣ ӯст — аз Муоз ибни Анас Ҷуҳанӣ (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардаанд, ки расулуллоҳ (дурудӯ паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармуд:

«Касе ки Қуръонро бихонад ва ба он чи дар он омадааст, амал кунад, дар рӯзи қиёмат тоҷеро бар сари падару модараш мепӯшонанд, ки равшании он аз равшании хуршед дар хонаҳои дунё — агар он дар миёни шумо мебуд — равшантар аст. Пас агар подоши падару модари ҳофизи Қуръон чунин бошад, пас чӣ гумон доред дар бораи подоши худӣ ӯ?»

Ин ҳадисро Шайх Албонӣ (раҳмати Аллоҳ бар ӯ бод) заиф шуморидааст, аммо муҳаққиқони китоби "Муснад" (нашри "Ар-Рисола") онро ба далели ривоятҳои таъйидкунанда ҳасан лиғайриҳ донистаанд.

Аҳмад (22950) аз Бурайдаи Асламӣ (Аллоҳ аз ӯ хушнуд бод) ривоят кардааст, ки паёмбар (дурудӯ паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар бораи соҳиби Қуръон фармудааст:

«Рӯи сараш тоҷи виқор (шараф, каромат) ниҳода мешавад ва ба падару модараш ду либосе пӯшонида мешавад, ки аҳли дунё арзиши он либосҳоро баҳо дода наметавонанд. (Яъне аҳли дунё қодир нестанд қимату арзиши онро пурра адо кунанд, ҳатто агар тамоми дороиву ганҷинаҳои ҷаҳонро барои ин мақсад гирд

оваранд). Онҳо мегӯянд: "Чаро ин либосҳо ба мо пӯшонида шудааст?" Ба онҳо гуфта мешавад: "Ба хотири он ки фарзандатон Қуръонро ҳифз кардааст". Сипас ба ӯ гуфта мешавад: "Бихон ва дар дараҷаҳои бихишт ва қасрҳои он боло бирав". Пас ӯ ҳамчунон боло меравад, то даме ки меҳонад — хоҳ бо шитоб бихонад ё ботартил».

Муҳаққиқони "Муснад" (нашри "Ар-Рисола") мегӯянд: "Санади ин ҳадис ба хотири мутобаъот (пайдарпайи ривоёт) ва шавоҳиди он ҳасан аст, зеро дар санади ҳадис Башир ибни Муҳоҷир Ал-Ғанавӣ вуҷуд дорад, аммо боқимондаи ривояткунандагон эътимоднок ва аз роиёни Бухорӣ ва Муслим мебошанд. Ҳамчунин Ҳафиз Ибни Касир ин ҳадисро дар "Тафсир"-и худ (1/62) ҳасан шуморидааст. Ва барои баъзе ривоёт шавоҳид вуҷуд дорад, ки дурусти ҳадисро қавӣ ва эътимоднок мекунад".

Аз рӯи ҳадисҳои қаблӣ бармеояд, ки фазилат танҳо ба волидайн (падару модар)-и мустақими ҳофизи Қуръон тааллуқ дорад, зеро ҳангоми шунидани калимаи "волидайн" аввалин чизе, ки ба зеҳн мерасад, ҳамин маъност. Аз ҳамин сабаб дар матн онҳо бо шакли мусанно (дугона) зикр шудаанд. Агар дигарон низ дохил мебуданд, ҳатман ин истилоҳ ба шакли қамъ зикр мешуд.

Аллоҳ донотар аст.